

Informe Polític al Consell Nacional d'EUiA del 13 de Setembre de 2014

L'atac d'Israel a Gaza, **Palestina**, ha significat mes de 2000 persones mortes i diversos milers de ferits a banda de la destrucció total de la Franja de Gaza. De nou la solidaritat amb el poble palestí i l'exigència de que la Justícia Internacional jutgi i condemni als responsables del govern i l'exercit d'Israel.

La UE contempla una guerra a les seves portes a **Ucraïna**. Ja hem criticat l'errònia supeditació de les accions de la UE als interessos encara de Guerra Freda de l'OTAN i reclamem que mitjançant el diàleg sigui el poble ucraïnès qui determini el seu futur sense ingerències i en mig d'uns veïnatsges caracteritzats per la pau i la cooperació. Critiquem les sancions a Rússia com a noves equivocacions i amb molta preocupació denunciem els nous plans de l'OTAN de creació de noves forces militars d'intervenció que incrementen la tensió i el conflicte en comptes de desaparèixer com a estructura agressiva de guerra.

La tardor de l'any 2014 serà protagonitzada per l'acceleració de la crisi política del model de la segona restauració borbònica que esdevé de forma clara a partir de la primavera del 2010.

Sabem que les forces polítiques, econòmiques i socials que intenten preservar el model d'acumulació i domini sorgit de la Transició del Franquisme a la democràcia tenen encara una enorme capacitat de resistència i d'hegemonia de pensament, però ara es el moment de treballar per configurar una nova correlació de forces que possibiliti la resistència i victòries dels interessos populars.

Les conseqüències de la crisi econòmica amb les seves accions de desposseïció massiva, la crisi de la Monarquia i el sistema dinàstic de partits, així com les repercussions dels cassos de corrupció com el de Pujol i d'altres, afegiran als esdeveniments del 11 de Setembre i 9 de Novembre un rerefons transcendent enmig d'un cicle electoral de canvi que ha de representar una derrota de les dretes (o no) al llarg del 2015.

La crisi política, una oportunitat per fer net amb el sistema polític sorgit de la Transició. Felip VI i Jordi Pujol

Els casos generalitzats de corrupció corrouen als partits del sistema: al PP a Madrid, Balears, València, Galícia amb Gúrtel i Bárcenas; al PSOE amb Pretòria, Mercuri i els ERO d'Andalusia. I CiU ja acumula els casos treball, ITV, Palau i ara el cas Pujol.

La crisi dels partits dinàstics és la crisi de la Monarquia Borbònica, i la crisi del sistema polític, econòmic i territorial dissenyat al 1978 basat en oblits i silencis còmplices. Es va sacrificar la memòria; es va dissenyar un sistema polític-electoral bipartidista (amb la participació de PNV i CiU); es va desenvolupar un sistema de finançament de partits basat en la corrupció i l'espoli dels bens públics; la cultura especulativa i rendista va

substituir bona part de la cultura productiva i el desenvolupament irracional va urbanitzar i cobrir d'infraestructures innecessàries part del nostre territori amb la seves conseqüents corrupteles.

Catalunya és un dels llocs on el bipartidisme (aquí entre CiU i el PSC) va començar a punxar abans, i ja el Parlament va expressar a diferència del Congrés i del Senat una cambra parlamentaria més plural.

La Monarquia com a garant del sistema. Com afirma el constitucionalista Javier Pérez Royo, el poder constituent a Espanya mai s'ha estès a la institució monàrquica. La monarquia ha estat sempre un element previ i indisponible per al poder constituent. Abans de 1931 a Espanya no havíem tingut un estat constitucional, sinó una monarquia espanyola acompanyada d'una constitució. Segons ell encertadament assenyala, allò que dificulta la supervivència de la monarquia no són tant els errors que aquesta hagi pogut cometre (evidents en el darrer període), sinó l'esgotament del sistema polític amb el qual es va fer la Transició, dissenyat per garantir l'assentament de la Restauració. L'objectiu era la Restauració i per això el tipus de democràcia feble que es va dissenyar estava al servei d'aquesta.

L'exercici del poder constituent del poble espanyol el 1978 va comportar que la monarquia no va poder sotmetre's a discussió, només es va poder prendre decisions sobre la seva configuració constitucional.

El text aprovat per les Corts va ser sotmès a referèndum el 6 de desembre de 1978, però no per exigència del propi constituent, sinó perquè el text constitucional tenia el seu origen en la Llei per a la Reforma Política, que havia estat aprovada com a Llei Fonamental del Règim de Franco i la seva derogació o reforma exigia referèndum. El referèndum del 6 de desembre de 1978 va ser un acte de liquidació de les Lleis Fonamentals, però no de legitimació de la monarquia. Comportava la incorporació de la monarquia a la fórmula de govern que la Constitució establí, però no era aquesta incorporació el que havia estat objecte del debat constituent i el que específicament es sotmetia a referèndum.

La monarquia, el sistema polític i el model econòmic han esdevingut un tot i ara tot això està en crisi i és qüestionat.

Exigim un referèndum sobre la continuïtat de la monarquia, on el conjunt dels pobles d'Espanya puguin triar entre monarquia i república, i proposem desenvolupar conjuntament amb IU i amb d'altres forces polítiques i socials de Catalunya i del conjunt de l'Estat Espanyol una campanya explicativa que desenvolupi plataformes i accions unitàries en aquest sentit.

La corrupció com a sistema. Avui sabem a partir de les evidències que com a mínim el PP, el PSOE i CiU han fruit de sistemes de finançament irregular i il·legal que els han permès mantenir la cursa electoral els darrers 35 anys, ajudats per una Llei Electoral feta a mida del bipartidisme com a sistema de repartiment del poder que penetra els poders executiu, legislatiu i judicial.

Avui sabem que, en anar-se perdent la força unificadora de la doctrina de la Transició (basada com hem dit en el silenci de la complicitat compartida i en l'opacitat davant l'opinió pública, no trencada generalment pels mitjans informatius), anem coneixent episodis sinistres, com per exemple el finançament irregular de la campanya a favor de l'OTAN del PSOE, les xarxes mafioses i corruptes del PP, el finançament de l'Operació Reformista de Miquel Roca i darrerament la veritable història de la família Pujol.

Avui sabem que el franquisme no va desaparèixer amb la mort del dictador, i que bona part de la seva cultura política i econòmica basada en la corrupció va ser assimilada acríticament al voltant de maneres i persones que van reconvertir-se a la democràcia.

Els casos de corrupció i l'aplicació sistemàtica de les portes giratòries dins Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya ja són una evidència en aquest moment, i l'únic impediment que aquets afers i d'altres del PP acabin amb judici, condemna i presó és la colonització partidista i la falta de democratització del sistema judicial del nostre país, on els jutges que s'atreveixen a qüestionar la impunitat del franquisme, les xarxes de corrupció entre empresaris i polítics o els negocis de la Família Real són demonitzats, vetats o sancionats pel propi poder judicial o pels potents mitjans de comunicació de la dreta extrema que crea les condicions d'aïllament social.

El cas Pujol està sent utilitzat pel centralisme per fer mal a Catalunya. La societat catalana ha de prendre bona nota per no tornar a cometre els mateixos errors un altre cop. Per l'assimilació que es va fer des de les institucions governades per CiU i per la societat civil construïda al voltant del discurs i els recursos de la dreta nacionalista de que CiU, Pujol i Catalunya eren la mateixa cosa, un model de país i de societat que a canvi d'un increment de l'autogovern es reproduïa un model econòmic, polític i cultural profundament conservador. Tor això amb el suport del PP i PSOE que obtenien els compromisos d'estabilitat, complicitat i governabilitat que CiU els ofería a Madrid i Europa, com els pactes de la Transició estipulaven.

Tot això s'ha acabat, i encara que l'estratègia de la família Pujol sigui la contaminació de proves defensant el secret bancari (aquell que permet al voltant dels paradisos fiscals rentar i blanquejar els beneficis de la prostitució, la droga, l'extorsió, el crim organitzat i la corrupció), el referent polític i moral del model de nacionalisme conservador que representa Pujol i CiU estan esgotats. Que la dreta de Madrid i la caverna comunicativa no canti victòria, però: Pujol es un dels seus, com molt bé assenyalava el diari ABC (que el va proclamar "espanyol de l'any" als anys vuitanta), ja que Pujol i CiU formen part d'aquest passat i les formes de robar de Pujol o Bárcenas s'assemblen com dues gotes d'aigua.

Així doncs el futur de Catalunya no pot passar per CiU, com evidentment no passa pel PP o pel PSOE de l'article 135 de la constitució i la negativa al dret d'autodeterminació. No es possible pensar que CiU lideri res, ni la sortida a la crisi ni el dret a decidir i res liderat per CiU ha de comptar amb forces socials i polítiques d'esquerres ja que quedarien contaminades d'un model caduc, fracassat i corrupte.

Cal un nou començament, amb forces socials i polítiques i ciutadania crítica emergent de l'experiència de la crisi i del fracàs del model de la Transició, i de cap manera ajudar i mantenir un model corrupte que gesticula sobre la consulta del 9N per procedir al mateix temps a la privatització de la salut, l'educació, votar les reformes laborals o posar com a model l'estat sionista d'Israel. L'esquerra que justifica o participa en aquesta agonia queda contaminada per construir un projecte alternatiu de país.

El PP vol llençar aquesta tardor un pacte de regeneració democràtica. Dins les propostes preveu incloure la modificació de la Llei Electoral amb l'elecció directa d'alcaldes, la disminució o desaparició dels aforaments, repensar la política d'indults, establir topalls de despesa en les campanyes electorals, etc.

Evidentment és poc creïble la sinceritat de la proposta en un partit que encara no ha assumit cap responsabilitat en la trama de corrupció Gúrtel-Bárceñas i que reacciona davant la possibilitat d'una derrota qualitativa a les properes eleccions municipals de maig del 2014. Però igual que va passar amb la Llei de Transparència, el PP té la seva pròpia agenda propagandística i s'aferra a fer propostes sobre transparència, corrupció i participació política per marcar l'agenda i el debat i no anar a remolc de propostes alternatives, reinterpretant les prioritats sobre la reforma electoral i la lluita contra la corrupció. Amb la Llei de l'avortament i la de seguretat ciutadana pretén accontentar al seu electorat més conservador (a costa de la llibertat reproductiva i sobre el propi cos de les dones) i frenar criminalitzant la protesta ciutadana. L'oposició a la Llei d'avortament del PP esdevindrà a la tardor una referència de la mobilització. Volem denunciar de nou la xacra de la violència masclista que segueix aterrint, ferint i assassinant dones dia a dia amb una inaguantable successió.

El PP amb la seva majoria absoluta té la intenció de tirar endavant, amb el concurs parcial del PSOE o no, la reforma de la llei electoral als Ajuntaments, i s'acumulen veus que la reclamen també per les Comunitats Autònomes. Això tindrà conseqüències polítiques i electorals i l'esquerra política i social ha de respondre amb una estratègia democràtica i guanyadora.

Cal que EUiA amb el seu codi ètic, conjuntament amb IU, la coalició amb ICV i l'Esquerra Plural, recopilin les propostes programàtiques conjuntes així com els indicadors de la proposta de revolució democràtica i social que plantegen un conjunt d'iniciatives de participació política i ampliació democràtica com un nou estatus del càrrec públic amb la creació de la figura del revocatori, la major transparència i rendiment de comptes, les polítiques de carta financera, les incompatibilitats entre funcions públiques i privades i la proposta d'una Llei anti-corrupció.

Cal un nou país en una conjuntura de sortida de la crisi i amb una visió ampla de Catalunya, Espanya i Europa

La desacceleració de l'economia alemanya en el segon trimestre d'aquest any ha resultat força important, el retrocés del PIB ha arribat al -0,2%. Itàlia ha entrat de nou en recessió al també -0,2% i França ha enregistrat el mateix creixement zero, que

difícilment serà superat amb l'expulsió del Govern del sector d'esquerres del PSF que qüestionava les polítiques d'austeritat. Les xifres de l'Eurozona son calamitoses i van en contra de totes les previsions oficials, FMI, OCDE, Comissió Europea, que anunciaven una reactivació econòmica que no s'està produint.

Aviat, com sostenen economistes com Gabriel Flores i Vicenç Navarro, i seguint aquestes dades i d'altres que afecten a les economies emergents com a gran part de les economies de la OCDE, les previsions de l'economia mundial que assenyalaven una acceleració del creixement el 2015 respecte al 2014 seran corregides a la baixa. L'Eurozona previsiblement no superarà el baix i precari creixement actual. Tot apunta, també en l'economia espanyola que ara ha crescut el 0,6%, que el creixement econòmic de 2015 serà igual de mediocre que el de 2014 i més reduïts els dos del que es preveia fins ara. Ni tan sols podem excloure un menor creixement el 2015 que el 2014.

Com molt bé ha apuntat al mes d'agost la dada de creixement de l'atur, la recuperació és molt feble o inexistent, el govern del PP intenta substituir amb propaganda les dades econòmiques i erigir-se com a única alternativa creïble a la sortida de la crisi, demonitzant l'herència del PSOE i utilitzant, en una batalla ideològica que al mateix temps cohesiona a la dreta i el seu electorat base, termes com "propostes populistes", "veneçolanes" o "neocomunistes", per desqualificar l'alternativa de l'esquerra transformadora.

S'ha de valorar de forma positiva l'acord que desbloqueja la situació de la jubilació anticipada als 61 anys però cal recordar que la nova normativa comporta forts greuges comparatius perquè només reconeix la jubilació anticipada als 61 anys als que hagin perdut la feina per acomiadament col·lectiu, mort, jubilació o invalidesa de l'empresari o força major i la nega a tots els que hagin perdut la seva feina per altres causes no imputables al treballador, com acomiadaments individuals o finalitzacions de contracte. Això castiga especialment als sectors més dèbils, els contractats temporals i els treballadors de PIMES.

Ja vam denunciar en el seu moment el Decret Llei 5/2013 per injust amb les persones de més de 50 anys perquè penalitza a les persones grans que estan desocupades, que ens molts casos només cobren el subsidi assistencial, que no tenen cap possibilitat ni expectativa de trobar feina i que veuen com el decret els tanca el pas a la jubilació anticipada, persones amb 35 o 40 anys de cotització que per culpa de les restriccions imposades veuran reduïda la seva pensió de per vida.

Així doncs cal una nova fase de la mobilització contra les polítiques d'austeritat i retallades aquesta tardor on EUiA ha d'implicar-se, en les diferents lluites sectorials per la salut, educació, habitatge, treball, etc., i en la segona edició de les Marxes per la Dignitat que al mes de novembre volen tornar a confluïr en una mobilització global al conjunt de l'Estat Espanyol sota el lema de "pa, sostre i treball".

Podríem estar entrant en una nova fase recessiva que, de produir-se, seria la tercera en cinc anys i reforçaria la percepció de la continuïtat de la crisi que el Govern de Rajoy

intenta negar a base de propaganda. La desacceleració de l'activitat econòmica a l'Eurozona encara representa una robusta tendència objectiva i en el millor dels casos un baix i precari creixement econòmic.

Això seguirà provocant l'augment de la pobresa i l'exclusió social al conjunt de l'Eurozona (que seguirà afectant especialment als països del sud). No és només la falta de creixement, sinó les polítiques d'austeritat i devaluació salarial que, a més d'impedir un creixement suficient i de qualitat, pretenen seguir afavorint una redistribució de rendes i de patrimonis que perjudica a la majoria de la societat i intenta paraitzar una contestació i mobilització social clau per aconseguir una alternativa d'esquerres a les polítiques d'austeritat i retallades. Sense canvi polític a Catalunya, Espanya i Europa assistim a un escenari de desigualtats creixents per manca de creixement i polítiques redistributives.

Aquestes dades contrasten amb les expressades en el darrer informe mundial del Programa de les Nacions Unides pel Desenvolupament (PNUD), titulat *Sostenir el Progrés Humà, Reduir Vulnerabilitats i Construir Resistències*, divulgat el passat juliol. Més de 56 milions de persones van sortir de la pobresa extrema a Amèrica Llatina entre 2000 y 2012. Aquest progrés és el resultat de la combinació a bona part d'aquest subcontinent de creixement econòmic, justícia social i polítiques redistributives i els canvis polítics progressistes necessaris per facilitar aquestes accions, tot el contrari del que està passat a la vella i sabia Europa. Per cert, països tan sospitosos com Argentina o Veneçuela lideren aquets reequilibris redistributius.

Per sortir de la crisi, com afirma l'economista Gabriel Flores, Europa ha de deixar de formar part dels problemes i convertir-se en part de les solucions

Les decisions del Banc Central Europeu anunciades pel seu president són tardanes i insuficients, després de sis anys de patiments, i insuficients per impulsar l'ocupació, el crèdit i l'economia real. Aquestes mesures, a les quals cal afegir la rebaixa dels interessos que cobra el BCE al 0,05% pels bancs privats (que seguiran multiplicant els interessos cobrats a governs i institucions públiques), són el reconeixent, de facto, del fracàs de les polítiques d'austeritat i dels criteris alemanys en la política del euro.

Qui pensi que el debat sobre la independència de Catalunya està al marge i és independent de la evolució d'aquest tema, o practica l'il·lusionisme polític o utilitza el debat sobiranista com a cortina de fum de les seves veritables intencions. No hi ha sobirania possible si la Troica i les seves polítiques segueixen governant a tot Europa.

Les polítiques d'austeritat aplicades de forma avantguardista per la dreta catalana han estat connectades de forma plena amb les mateixes polítiques en la seva dimensió europea, i alhora connectades amb l'acció i el discurs conservador que la dreta espanyola desenvolupava a l'Estat Espanyol. Atacs continuats als drets i les conquestes socials, privatització del sector públic i ampli discurs ideològic per poder desenvolupar en l'ambient propens tot tipus de retallades, privatitzacions, agressions i actes de despossessió generalitzada.

A Catalunya s'ha posat en marxa una acció sistemàtica de canvi de model social i territorial i de desballestament planificat i sincronitzat de l'Estat del Benestar i dels Béns Comuns que té les seves principals fites en:

- 1. Desfiscalització progressiva de la hisenda pública i augment continuat del frau i l'evasió fiscal.** Suport a directives europees i lleis estatals en la línia de l'estabilitat pressupostària i la consolidació fiscal. Sempre han col·laborat en aquest ventall PP i CiU de forma estreta. Demonització de la despesa pública i foment de nous nínxols de negoci privat en l'àrea pública. El debat sobre el dèficit fiscal s'utilitza en bona mesura (existeix un dèficit real) per ocultar el model classista a l'hora d'afrontar la redistribució de la riquesa.
- 2. Retallades i privatització descarada del sistema públic de salut.**
- 3. Consolidació del sistema educatiu de la doble xarxa** amb un traspàs constant de recursos públics del sistema públic a l'escola privada. Retrocés en el sistema públic d'educació infantil i retallades i privatització de la universitat pública.
- 4. Degradació i pèrdua d'ocupació pública.**
- 5. Degradació per manca de recursos de la xarxa d'ajuda social** amb el seu corresponent discurs de criminalització o banalització dels sectors més necessitats. Feminització de la pobresa i retorn del paper subordinat de les dones com a conseqüència de les retallades al sistema públic de cura dels infants i persones grans.
- 6. Col·laboració plena de la dreta catalana en les polítiques d'agressió als drets laborals.**
- 7. Agressions al territori.** Infraestructures de transport, aigua, energia, turisme i polítiques urbanitzadores entre d'altres.

Cal una nova cultura del territori, que implica un procés de reapropiació de les nostres vides i per tant també dels nostres espais vitals. Que aquesta reapropiació ho sigui en clau d'equilibri i contenció no és una qüestió menor, sinó una necessitat de primer ordre. El control de com han de ser els nostres paisatges quotidians, siguin urbans, rurals o naturals, no pot quedar en mans de les grans corporacions privades. El seu encaix requereix una visió integrada del territori. Aquest s'ha d'entendre com un tot dinàmic i no com una simple agregació de peces aïllades.

És per això que cal una planificació democràtica i participativa que neutralitzi el poder absolut que han tingut sobre el territori i els seus habitants les elits econòmiques. El mateix menyspreu que ha operat en part de la cultura empresarial cap els treballadors i que està suposant la destrucció dels drets laborals facilitant la seva explotació salvatge, o cap els veïns empobrits en barris populars sacsejats per l'especulació immobiliària i ara pel turisme massificat sigui a Barcelona, a la Costa Daurada o a la Costa Brava, ha tingut el seu correlat en l'espoliació i destrucció ecològica del territori.

Aquest ha estat vist exclusivament com a contenidor d'infraestructures deutes d'un model expansiu i basat en l'acumulació salvatge de capital en poques mans.

Aquesta **aliança entre moviment social i ciència** ha estat cabdal per l'aparició d'una ciutadania més sabia, més participativa, més activa, que vol ser protagonista i part de la decisió sobre les dinàmiques i processos que es volen implementar en els llocs on viuen. En molts casos aquests ciutadans organitzats s'han convertit en els autèntics garants dels interessos de tots i del bé comú, per damunt dels interessos privats. Experiències de lluita contra la MAT, el fracking, la incineració de residus i els abocadors descontrolats, o contra les nuclears i els transvasaments, representen un model de país avui indispensable per construir l'alternativa, al costat dels que han lluitat per un sistema de salut, d'educació, d'habitatge o de drets laborals i tenen molt clar quin país volen en aquets àmbits.

El programa mínim per governar Catalunya ha de partir de l'experiència de fracàs de les polítiques d'austeritat i retallades i de l'experiència de la contestació i mobilització ciutadana, qui s'aferra a les lògiques institucionals dels darrers 30 anys, incloent les del tripartit d'esquerres, s'equivoca.

La crisi del 2008 només pot ser entesa com a conseqüències del domini absolut d'una oligarquia que governa l'economia i la política i amb capacitat comunicativa per amotllar a la seva voluntat les decisions governatives dels Estats i dels organismes internacionals. La progressiva desregulació dels mercats financers i la separació creixent entre la producció real i els fluxos de capital convertits a si mateixos en mercaderia, expliquen l'espiral sense límit dels productes financers tòxics i la seva perversa lògica de lucre sense mesura atrapant a empreses i famílies en la trampa del crèdit sense límits.

El resum de tot plegat té a veure amb la **democràcia**, com a mecanisme de control, planificació i proposta per organitzar allò que és de tots i totes: allò públic. Com molt bé afirmava en un article recent Joan Subirats: **"la democràcia com a -nou- contracte polític i social"**.

És per això que la Democràcia es converteix en el pol, en el vèrtex de resposta a la triple crisi que ens ocupa, econòmica i social, política i de model d'Estat. La resposta als tres reptes és més democràcia, i sense més democràcia cap dels tres reptes té solució satisfactòria per a les classes populars.

Algunes propostes per recordar:

1. Combatre l'estratègia de consolidació fiscal. L'estratègia de consolidació fiscal en forma de severos ajustos pressupostaris, per la seva intensitat i terminis, és contraproductiu en termes de demanda agregada i ens ha conduït a un estancament econòmic, clarament inestable. Allò sensat en el marc d'aquesta crisi es mantenir l'estímul de la demanda pública i privada fins que l'economia retorni clarament a la senda de la recuperació i assegurar la sostenibilitat de les nostres finances públiques amb una lluita decidida contra el frau fiscal i amb una reforma fiscal en profunditat.

2. Auditoria pública i ciutadana del deute públic. S'entén deute il·legítim com aquell, d'acord amb el Dret internacional, contret per l'Estat, la finalitat del qual es fer front a necessitats de tercers privats (com els bancs) sense relació directa amb l'activitat pública normal de l'Estat. Cal incorporar l'aval de l'Estat a operacions vinculades al deute privat com en el nostre cas el Rescat Bancari. El 2014 el servei del deute que compromet els pressupostos de l'Estat Espanyol arriba a 36.500 milions d'euros.

3. Reforma fiscal progressiva i lluita contra el frau fiscal. El 72% del frau fiscal el realitzen les grans empreses i fortunes. Del frau descobert, hisenda cobra només un de cada sis euros. Cal una reforma fiscal basada en la progressivitat dels trams de l'IRPF, l'equiparació fiscal entre rendes del treball i del capital, la reforma de l'IVA vinculat a un IVA reduït per a productes bàsics, la limitació de bonificacions i deduccions fiscals, implementar nous impostos sobre el luxe, implementar un impost sobre les transaccions financeres i un impost sobre la riquesa que superi a l'impost sobre patrimoni i modificar el règim de les SICAV i entitats similars. La Reforma Fiscal del PP és un engany electoral per beneficiar als rics i per donar "moral" electoral a un electorat conservador del PP en declivi.

La compareixença del ministre Montoro al Congrés per atacar políticament el sobiranisme amb la utilització del "cas Pujol" és la demostració que el cinisme i la demagogia en mans del PP no té límits, ja que les exigències del Ministre en aquest cas haurien de ser aplicades de forma profunda als dirigents del PP en el cas Gürtel i Bárcenas.

El ministre responsable de l'amnistia fiscal del PP, pensada per a defraudadors i delinqüents, ha permès a 30.000 d'aquets eludir la justícia i "rentar" els fons il·lícits de que disposaven, sense donar a conèixer la llista completa de defraudadors ni investigar l'origen dels capitals regularitzats.

Segons dades facilitades pel sindicat de treballadors del Ministeri d'Hisenda (GHESTA), el frau fiscal arriba als 80.000 milions d'euros, (vuit punts del PIB més que el dèficit públic) i el deute fiscal pendent de cobrament supera els 50.000 milions.

Per d'altra banda, diversos estudis permeten estimar que l'economia submergida era el 2012 del 24,6% del PIB, uns 253.000 milions d'euros.

4. S'ha d'abordar la implementació d'una fiscalitat verda i una nova organització impositiva que, a part dels objectius de progressivitat, sigui articulada com a federalisme fiscal.

Amb la implementació d'aquestes mesures podem transitar cap un canvi de model productiu, perquè disposaríem dels recursos per reorientar de forma planificada els sectors estratègics de l'economia.

Tenim clarament un problema d'ingressos i no de despeses. La crisi, la desfiscalització dels governs del PSOE i del PP, amb la col·laboració i suport actiu de CiU, el frau i l'economia submergida són la base del problema. Ara hem d'afegir la substitució de deute privat per despesa pública, i per tant, per dèficit i deute públic.

Les polítiques d'austeritat pressupostària representen la destrucció de les conquestes de l'estat del benestar i la creació de condicions per a la privatització dels serveis públics. Es tracta de convertir en mercaderies béns que fins ara no ho eren plenament (només en un àmbit reduït) Amb això es recupera la taxa de guany en determinats sectors on ja amb una visió estratègica han començat a operar i posicionar-se les grans empreses multinacionals (Acciona, Ferrovial, OHL, etc.): llei de dependència, gestió d'hospitals i d'altres serveis públics de salut, aigua, residus, transport fins ara públic, etc., ben acompanyades aquestes empreses de fons de capital risc estrangers que, per exemple, estan comprant a baix preu als bancs els pisos desnonats per tornar a ser venuts quan el mercat immobiliari repunti.

Ara és el moment de sumar les experiències socials i polítiques de transformació en noves fórmules que superin el caduc model polític de la Transició. Avui les forces polítiques transformadores, les organitzacions socials i la ciutadania crítica han de donar lloc a noves fórmules polítiques de participació política-electoral lligades a la mobilització i amb voluntat d'alternativa a les institucions.

EUiA fem una crida a convertir també, en la tradició del municipalisme democràtic, les eleccions municipals de maig del 2015 en un moment de canvi profund a pobles i ciutats de tot Catalunya.

Les forces polítiques transformadores hem de formar part del corrent de fons de canvi de forma compartida amb milers i milions de persones crítiques que a les eleccions municipals i generals del 2015 han de derrotar a les dretes a pobles i ciutats i també a les Corts de Madrid.

El Parlament de Catalunya i el govern del país no són diferents: si som capaços de sumar per guanyar pobles i ciutats i serem capaços de sumar per guanyar el Govern de l'Estat, hem d'estar capaços de sumar per guanyar Catalunya. **Guanyem Catalunya** ha de convertir-se en una realitat política que completi el cicle electoral de canvi i ha de començar a concretar-se aviat donades les incerteses del calendari electoral català. EUiA ha vingut defensant aquesta fórmula sota diverses denominacions com Syriza Catalana i Nou Espai de les Esquerres.

11S i 9N, dues fites claus d'aquesta tardor

Acompanya aquest informe la Declaració d'EUiA d'11 de Setembre de 2014.

Cal fer una **valoració positiva de les mobilitzacions reivindicatives aquest onze de setembre de 2014. Especialment la multitudinària "V"** tenia la fita d'omplir de gom a gom la Diagonal i la Gran Via de Barcelona amb gent d'arreu de Catalunya i va aconseguir-ho amb escreix.

La consulta del 9-N es comença a decidir amb la V de l'11 de setembre per poder decidir el proper 9 de novembre i obrir un procés constituent per decidir quin és el país que volem.
La V ha estat de tots i totes, per tant, fonamental el compromís participatiu de la

ciutadania que ha expressat un país confrontat a les retallades i a la corrupció i on creix l'alternativa que el governi de forma adequada a la majoria social realment existent.

EUiA no treballa per un pla alternatiu a votar el 9 de novembre. Especular amb un fracàs de la consulta es una irresponsabilitat i no hi ha cap fet democràtic que pugui substituir l'opinió ciutadana expressada en una consulta. Per això s'ha de deixar clar arreu de Catalunya i fora d'aquí que sense consulta no hi ha res i que l'alternativa a la consulta és la consulta.

EUiA proposa que davant l'oposició del Govern Central del PP i del PSOE a la Consulta del 9N i davant una possible acció contrària a la mateixa per part del TC, la resposta a Catalunya sigui unitària, però no unitària per acceptar i doblegar-nos a l'acció del centralisme sinó una resposta unitària per a la ruptura democràtica amb l'ordre polític i el model d'estat imposat pels pactes bipartidistes de la Transició i per l'ordre borbònic que els sustenta.

Cal que les forces socials i polítiques de Catalunya i la ciutadania crítica diversament organitzada desenvolupin aliances i complicitats entre organitzacions i persones que lluiten contra l'austeritat i per la oportunitat i respecte a la lliure decisió del poble de Catalunya sobre el seu futur polític, d'aquest tàndem surt l'alternativa a Catalunya, i amb aquest tàndem hem d'operar a la resta de l'Estat Espanyol i d'Europa per trobar les complicitats que ens possibilitin el present i el futur com a societat plena.

Del Govern del PP només podem esperar que sigui derrotat: ni les raons ni el diàleg poden estovar la dreta extrema que representa. Aquest és un objectiu polític paral·lel al de la llibertat del poble de Catalunya i una contribució indispensable al conjunt dels pobles d'Espanya i Europa. Avui més que mai llibertat i ruptura són dos termes que no poden separar-se.

La vicepresidenta del Govern del PP Soraya Sáenz de Santamaria ja ho ha deixat clar, d'una banda la democràcia està restringida a la seva interpretació de la Constitució del 78 ("fora de la Constitució no parlem de democràcia", va dir) i per l'altra els garants d'aquesta lectura són "els dos grans partits" en referència al PP i al PSOE. Per desgracia el nou Secretari General del PSOE, Pedro Sánchez, ha parlat la darrera setmana en termes calcats a aquests. El Tribunal Constitucional, respecte a la lectura de la Llei Catalana de Consultes i el decret de convocatòria de la consulta, és possible que simplement apliqui de forma displicent aquesta consigna.

Sobre les intencions del **Tribunal Constitucional**, cal recordar les posicions d'Esquerra Unida i Alternativa quan va produir-se la sentència de juliol del 2010 sobre l'Estatut i les del Grup Parlamentari de l'Esquerra Plural sobre aquest òrgan.

D'una banda dèiem al juliol del 2010 que **el TC no té legitimitat democràtica** ja que, en el seu moment, van saltar-se tots els requisits per la seva renovació, però sobretot perquè la seva composició obeeix a una tendència viciada pel bipartidisme, que es reparteix bàsicament entre PP i PSOE el nomenament dels magistrats, i per una realitat

en què només els poders centrals de l'Estat hi estan representats, no pas els poders locals ni els autonòmics.

L'Esquerra Plural (IU,ICV-EUiA,CHA) ha afirmat i recordat al Congrés del Diputats en el debat sobre el TC citant a un dels pares de la Constitució del 1978 en nom llavors del PCE-PSUC, Jordi Solé Tura:

“Hem creat un organisme que no ha estat elegit per l'electorat, que no es directament controlable, que té una duració en quan a l'exercici dels seus càrrecs per part dels jutges molt superior al d'una legislatura, de manera que podria perpetuar majories no existents, que se situa per sobre de l'electorat i podria acabar invalidant la mateixa activitat del Parlament... Hem sembla absolutament contrari a la filosofia de la Constitució que aprovem, que diguem aquí que, efectivament, el centre de gravetat no se situarà allí on han dit els milions d'electors, si no que se situarà en un tribunal incontrolable”

Dit això el 19 de setembre de 1979, en el Ple del Congrés que debatia les esmenes introduïdes pel Senat a la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional

També es una posició de l'Esquerra Plural apuntar les:

“deficiències de l'article 159 de la Constitució respecte al nomenament dels dotze magistrats del Tribunal Constitucional. La interpretació i execució d'aquesta norma s'ha convertit en un reforçament dels criteris i mecanismes bipartidistes de repartiment, bàsicament entre PP i PSOE dels magistrats que accedeixen al TC, i la pluralitat d'institucions que representen la plurinacionalitat real d'Espanya està vetada en la seva participació real.

La interpretació i execució d'aquest article de la Constitució ha permès que avui la composició del TC obeeixi més a criteris partidistes que a mèrits professionals, com un únic expert en Dret Constitucional i amb currículums de dubtosa trajectòria jurídica especialitzada davant dels reptes dogmàtics als quals el TC està sotmès.

Els aspectes de renovació (o més ben dit la falta de renovació) se sumen al dilatat període en el càrrec i a les mes que dubtoses maniobres de recusació que han ennuolat el prestigi del Tribunal.

Per tot això podem afirmar que els reptes als quals s'enfronta el TC al nostre país no poden ser resolts ni amb improvisació sense Projecte Constituent de fons ni amb regressions a la mida d'una lectura constitucional que ens retrotrau a períodes anteriors a 1978.

A la passada legislatura el Partit Popular des de la oposició va intentar i va aconseguir utilitzar al TC com ariet contra una lectura federalitzant de la Constitució de 1978 en el tràmit de l'Estatut de Catalunya, que evidentment no van aplicar-se, i ens n'alegrem, a d'altres textos estatutaris semblants.

Sense entrar en la campanya prèvia d'assalt contra aquest text estatutari per aconseguir un grapat de vots semblant la discòrdia i l'enfrontament entre els pobles

d'Espanya, la sentència del TC contra l'Estatut referendat pel poble de Catalunya està en l'origen del conflicte de legitimitats que llavors es va produir i que avui persisteix"

Així doncs els Tribunal Constitucional, tal com ja va demostrar el juliol del 2010, en el tema de Catalunya es jutge i part i només un procés constituent basat en una ruptura democràtica constituirà un nou Tribunal Constitucional veritablement Democràtic, Plural i Representatiu de la Plurinacionalitat.

La posició d'EUiA va quedar delimitada a la seva Conferència Política a l'afirmar que igual que dibuixem noves perspectives socials i democràtiques per al nostre poble, és evident que aquest anhela també un nou marc de convivència amb d'altres pobles veïns, i si la restauració borbònica ja no és garantia de desenvolupament social i democràtic, tampoc el marc de l'Estat de les Autonomies ho és de la dimensió nacional de Catalunya, proposant una **República Catalana** per a la majoria social del país.

Avui el debat a Catalunya es el d'expressar, si o si com a poble, la voluntat sobirana d'autodeterminar-se. L'únic debat que si s'està disposat a fer no es el d'emprendre o no aquesta acció, sinó el de cercar les formes i les condicions polítiques que dotin a l'acció de plenes garanties democràtiques i que cohesionin la unitat civil de la societat catalana.

Esquerra Unida i Alternativa va acordar concretament a la seva Conferència Política d'octubre del 2013 proposar a les esquerres socials i polítiques catalanes:

*"concretar una Via Federal de Lliure Adhesió com a **República Catalana per a la majoria social del país**, que obri un nou marc econòmic, social i polític, com a forma de concretar les aspiracions de la Nació catalana en connivència amb la resta de pobles d'Espanya. Aquesta **República Catalana** ha d'establir un nou projecte de convivència comuna amb els pobles d'Espanya. La relació entre la República Catalana i la **República Federal Espanyola** ha de basar-se en la lliure adhesió en el marc d'una República Federal... defensem la necessitat d'un procés constituent per avançar cap a un model federal d'Estat plurinacional, pluricultural, plurilingüe i republicà, on els pobles puguin decidir lliurement el seu encaix polític."*

Un Procés Constituent per a una República Federal Plurinacional

Ja hem assenyalat que els pactes de la Transició de 1978 han esgotat el seu impuls, és el moment d'afrontar la crisi econòmica, política i de model d'estat que ens travessa retornant la veu i el protagonisme a la ciutadania.

L'única solució per afrontar els reptes de construir un **Nou Projecte de País** és la de no tenir por a la democràcia, i apostar de forma radicalment decidida per un procés que doti de més poder polític l'únic sobirà realment existent al nostre país, el poble.

Un Procés Constituent per construir noves bases econòmiques, polítiques, socials i territorials sobre les que assentar un projecte comú de convivència entre pobles lliures i iguals. Aquest projecte ha d'estar basat en el respecte veritable als drets humans,

alguns d'ells esmentats a la Constitució del 78 i l'Estatut del 2010, però malauradament no exercits ni respectats en la pràctica, com el treball, la salut, l'educació, l'habitatge, la llibertat d'expressió i manifestació, la participació política o la lliure determinació dels pobles.

Un nou procés constituent que ja ha començat i que no pot ser restringit a una simple reforma constitucional, i molt menys a una reforma constitucional cosmètica i limitada.

La crisi ha revelat la profunditat dels problemes que ens afecten, una vegada la política s'ha agenollat davant els poders econòmics capaços avui de determinar tots els àmbits de la nostra vida i de supeditar l'interès col·lectiu i el bé comú al lucre d'elits restringides que decideixen per tots.

El comandament i la planificació de recursos i sectors estratègics de la nostra economia, la superació de les limitacions de lleis electorals i sistemes bipartidistes de repartiment dels poders públics, la privatització de drets i serveis públics com l'habitatge, la salut o l'educació, per no parlar de l'energia, l'aigua o el sol, ens indiquen que per poder reconstruir aquest projecte comú que fa aigües per diferents vies, són els interessos dels diferents pobles els que han de protagonitzar l'agenda i les propostes de solució.

Un Procés Constituent al nostre entendre és un procés federatiu i republicà. República entesa no només com un canvi democràtic del cap de l'Estat, sinó com **poder ciutadà organitzat al servei del bé comú.**

El Projecte Federal no solament significa descentralització administrativa i respecte i suport al poder local dels ajuntaments, significa una nova organització política comuna sobre noves bases cooperatives amb respecte a la lliure decisió dels pobles.

Un projecte federal fa una proposta positiva de nova relació entre els diferents pobles d'Espanya i té en compte un canvi necessari de construcció europea, una nova oportunitat que faci que la cooperació comporti moltes més avantatges que l'allunyament o l'enfrontament. No esperem que això ho facin les dretes, si aquestes lideren el procés el fracàs i l'enfrontament està servit.

A Catalunya s'obre a la tardor un moment polític que ni la dreta nacionalista i conservadora catalana ni la dreta nacionalista i conservadora espanyola poden protagonitzar si volem fer prevaldre els interessos populars. Les dretes que tant han coincidit en el model de les retallades i l'austeritat no poden liderar a Catalunya ni a la resta de l'Estat Espanyol les opcions de construcció del nostre nou model de convivència i son les esquerres, els moviments socials i la ciutadania crítica els que en un marc constituent han de presentar una alternativa sòlida que doti de capacitat real de decidir als pobles sobre totes les variants de la seva existència i que al mateix temps plantegi una proposta comuna de convivència.